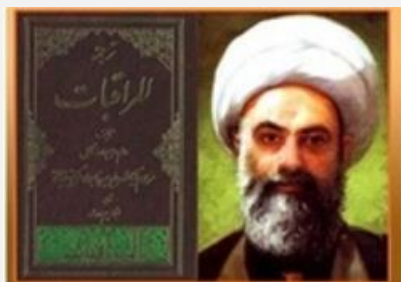

اعمال روز ۱۷ ربیع‌الاول در کلام یک عارف کامل

عارف کامل میرزاجواد آقاملکی تبریزی (ره) در کتاب المراقبات شرحی بر اعمال روز ۱۷ ربیع‌الاول آورده است.

همشهری آنلاین: عارف کامل میرزاجواد آقاملکی تبریزی (ره) در کتاب المراقبات شرحی بر اعمال روز ۱۷ ربیع‌الاول آورده است.

به گزارش تسنیم، عارف کامل میرزاجواد آقاملکی تبریزی (ره) در کتاب المراقبات در اعمال روز ۱۷ ربیع‌الاول می‌آورد:

اولا - توسل به حمایت‌کنندگان این روز یعنی معصومین (ع) و سپردن عقل و قلب خود بلکه تسلیم تمامی وجود خود را (به وسیله آنها) به خدای تعالی باشد با توقع به اینکه آنان حال او را (در تمامی انقلابات و تطورات او) با خدای - جل جلاله - اصلاح نمایند و در جلب انوار و برکات این روز در تمام آنات و در تمام حرکات و سکنتات و تطورات کمک نمایند و اگر وی در این توسل و تسلیم صادق باشد خدا هم در امانت خیانت نخواهد نمود و همچنین زیات آن حضرت (ص) را که سید اجل العزیز در «اقبال» به تفصیل روایت نموده بخواند و همچنین زیارت برادر و جانشین او (ع) را که نیز در «اقبال» روایت نموده است.

ثانیا - از مهمات، روزه این روز است که به شکرانه آن بگیرد و دو رکعت نماز که در هر رکعتی یک مرتبه حمد و ده مرتبه «سوره قدر» و ده مرتبه «سوره اخلاص» است بگذارد و پس از نماز در محل نماز بنشیند و دعائی که روایت شده است بخواند.

ثالثا - از کارهای مهم آنکه در این روز «مراسم معروفه شرعیه اعیاد بزرگ» را به جای آورد تا آنکه عوام و زنان و کودکان بدانند که «عید» است لیکن آنها را به عمل خود در اعیاد به آنچه موافق حقیقت «عید» است عادت دهد یعنی به آنچه در شرع وارد گشته نه آنچه خلاف مقررات شرع باشد همچنان که عادت و سنت پاره‌ای از نادانان است که به لهو و لعب بلکه پاره‌ای از افعال حرام می‌پردازند، چه عید عبارت از وقتی است که ملک الملوک - جل شانہ - برای بار عام قرار داده و موسمی است که «نیکو کار و بدکار» را برای حضور در برابر خویش به عرض خاکساری و مسکنت و اظهار مراسم عبودیت خوانده تا در آن، جایزه و بخشش کند و لباس امان و خلعت بر آنها بپوشاند و ملک و سلطنت حواله فرماید؛ پس بر آن کس که این مراتب بداند شایسته است که تدارک حضور در این محضر جلیل شریف نماید و به آنچه ممکن و مقدورش باشد برای تهیه این مجلس سعید منیف، خود را مهیا سازد و به آنچه مرسوم زینت در برابر اهل این محضر نظیف باشد خود را زینت و آرایش دهد؛ زیرا برای هر مجلسی لباس مخصوصی و زینتی مناسب آن در خوراست و لباس شایسته اهل چنین مجلس، لباس تقوی و تاج آنها، تاج کرامت و وفار می‌باشد؛ یعنی لباس اهل این مجلس تخلق و اخلاق حسنه و تاج معارف ربانیه و تطهیر آنها، پاکیزه ساختن دل از اشتغال به غیر خدا و بوی خوش ایشان، ذکر خدا و درود بر رسول خدا و آل طاهرین او است؛ و زنه‌ار! زنه‌ار که در مجلس پاکان حاضر شوی و حال آنکه دلت چرکین و آلوده به ذکر دنیا و بدنت عاری از تقوی و سرت برهنه از عمامه مراقبت و بوی گند قازورات محبت دنیا از تو متصاعد و اخلاقت آمیخته با قبایح کردارهای زشت و سرت خالی از عقل و معرفت و قلبت خالی از ایمان و دیانت و چشم‌ت پر و خسته از نظر به حرام و زیانت گنگ از تکلم در رضای خالق انام و گوشت‌گر از شنیدن ذکر باری و دستت بسته به بخل از کوشش در جود و سخا و داد و دهش در راه حق تعالی و فلج شده از توانائی بر جهاد در یاری دین خدا و شکمت پر از مال غیر و حرام و فرجت معمول در محارم الله و پایت عاجز از سعی در قضاء حوائج اولیاء الله و زمین‌گیر از حرکت به سوی خانه‌های خدا باشد.

پس اگر در مجالس این پادشاه آزاد و پاک با چنین حال اسفناک حضور یابی از چرکی لباس پست و پر آرایش و گرفتاری این عیوب و بد حالی و عدم آسایش، خود را رسوا کنی و خویشتن را مفتضح سازی. پس بهتر آنکه ای مسکین در نفس گرمی و شریف خود تدبیر کنی و بدانی که چگونه آن را به دست غفلت تباه ساخته‌ای و با اهانت و شعائر و حرمت خویشتن را دچار توهین و مذلت قرار داده‌ای و در میدان تحصیل کمال به سبب کسالت و اهمال از مسابقه با اقران و امثال به عقب افتاده و به آن خرسندی.

از حسن (ع) روایت است که چون در روز عید فطر به مردم نظر نموده و آنها را به حالت خنده و بازی بدید به اصحاب خود فرمود:

خداوند عز و جل «ماه رمضان» را برای بندگان خود به منزله میدان مسابقه‌ای بیافرید که در آن به سبب طاعت و رضوان او بر یکدیگر سبقت جویند گروهی پیش افتادند و کامیاب شدند و دسته‌ای تخلف کردند و زیانکار گشتند. بسی جای شگفتی است که کسی در چنین روز که روز مزد گرفتن نیکوکاران و زیان دیدن مقصران است به خنده و بازی مشغول باشد، به خدا سوگند اگر پرده را بگیرند هر آینه نیکوکار بکار نیک خود و بدکار بکردار زشت خویش سرگرم باشند و در روایت دیگر فرمود: به خدا سوگند

اگر پرده گشوده شود محسن (به احسان خویش) و بدکار (به کار بد خود) چنان گرفتار است که به شانه کردن سر و آراستن لباس نپردازد چنانکه بقیه آن در عیدین بیاید ان شاء الله .

ابعا - از امور مهمه در این روز آنکه روز عید را به سلام بر حامیان آن روز به پایان برساند و به درگاه آنها تضرع و الحاح نماید و آنها را برای استصلاح حال به اعمال یعنی طلب صلاح از بارگاه صاحب جلال و جمال شفیع گرداند و به مناسبت وقت تسلیم اعمال به حضرت سیدالمرسلین (ص) استرحام از آن بزرگوار را نیز به آن ضمیمه نماید که اگر آن روز مختص به او نباشد باز او را حق ثابتی در «روز نگهبانی» آل طاهرین و خلفای معصومین او (ص) خواهد بود ولی این استرحام و التجاء با حالتی آمیخته به شرمساری و حیاء از تقصیر در ادای حق شکر نعمت و قدر منت و با لطف در گفتار و الفاظ تضرع و ابتهال بوده باشد چه چنین ال را در قبولی اعمال و فرود آوردن فیض و خیر از معدن افضال اثر بزرگی است و تراست که به صاحب روز برای شفاعت در حضرت پروردگار توجه نمائی و به وسیله او - صلوات الله علیه و آله- اعمال خود را در حضرت الوهیت عرضه بداری تا از باب کرم و عفو خود ترا تراند و سئیات ترا به اضعاف از حسنات مبدل گرداند و به مکارم و عنایات مقبول و مرضی درگاه خویش سازد.

«فانه یفعل مایشاء ولایفعل ما یشاء احد غیره» و تراست که از او مزید توفیق خود را در جد و اجتهاد و کوشش در خدمت مالک عباد و وفای به عهد با رسول عماد و آل امجاد برای ایام بعدی خویش خواستار شوی؛ چه وفای در ایام غیبت را به حکم عقل در نزد خردمندان با سادات و احباب، حقوق بزرگی است.

* ترجمه المراقبات -ص 81

تالیف: عارف کامل میرزا جواد آقاملکی تبریزی (ره)

به کوشش: صادق حسن زاده